

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Martinem Křížem v právní věci

žalobkyně: **T. M.**, narozená X
státní příslušnice X
bytem X
zastoupená advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
se sídlem Karlovo náměstí 18, Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlím Nad Štolou 3, Praha

o žalobě ze dne 3. 4. 2026 na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vrácení žádosti žalobkyně o dočasnou ochranu zaevidované pod č. j. OAM-0386129/DO-2026 jako nepřijatelné dne 2. 4. 2026

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobkyni vrátil dne 2. 4. 2026 její žádost o udělení dočasné ochrany zaevidovanou pod č. j. OAM-0386129/DO-2026 z důvodu nepřijatelnosti žádosti, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobkyně a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti žalobkyně o udělení dočasné ochrany zaevidované pod č. j. OAM-0386129/DO-2026.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10 140 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

žalobkyně
JUDr. Ireny Strakové.

advokátky

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou domáhala vydání rozsudku, jímž by soud určil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobkyni dne 2. 4. 2026 vrátil její žádost o udělení dočasné ochrany jako nepřijatelnou, byl nezákonný. Zároveň navrhla, aby soud žalovanému zakázal pokračovat v porušování jejího práva na dočasnou ochranu.
2. V žalobě uvedla, že od dubna 2022 žila v SRN, kde byla držitelkou dočasné ochrany. Práv na dočasnou ochranu v SRN se vzdala dne 12. 2. 2026, a to z důvodu sňatku, který uzavřela dne 2. 2. 2026 s občanem Ukrajiny panem P. M. žijícím trvale na území České republiky. Žalobkyně se dne 2. 4. 2026 dostavila na pracoviště žalovaného a požádala o poskytnutí dočasné ochrany v ČR, kdy toto podání doplnila dokumenty o ukončení poskytování dočasné ochrany v SRN. Žalovaný nicméně shledal její žádost nepřijatelnou ve smyslu § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Lex Ukrajina“).
3. Žalobkyně je přesvědčena, že posouzením její žádosti jako nepřijatelné došlo k nezákonnému zásahu do jejích práv. Namítla, že na její osobu dopadá čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES o dočasné ochraně, o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími při splnění podmínky čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382. Osoby spadající do některé z kategorií vymezených v čl. 2 prováděcího rozhodnutí tudíž mají přiznané právo na dočasnou ochranu na celém území EU právě tímto rozhodnutím. I když směrnice ponechává členským státům určitý prostor pro uvážení při jejím provádění, její ustanovení lze považovat za přesné a bezpodmínečné, pokud členským státům jednoznačně ukládá přesnou povinnost dosáhnout výsledku, který není vázán na žádnou podmínku, co se týče použití pravidla v něm obsaženého.
4. Za průlomový ve věci chápání institutu dočasné ochrany lze podle žalobkyně považovat rozsudek SDEU ve věci *Krasiliva*, na který navázala judikatura českých soudů a do současné doby byla vydána již řada rozsudků, které postupně zohledňují i navazující argumentaci žalovaného. Žalobkyně v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 3. 4. 2025 č. j. 1 Azs 174/2024 - 42 a dále na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 6. 8. 2025 č. j. 18 A 38/2025 – 36 a ze dne 30. 9. 2025, č. j. 15 A 103/2025 – 32, z jejichž závěrů obšírně citovala.
5. Žalobkyně je toho názoru, že její žádost nelze označit za nepřijatelnou. Namítla, že jí nebyla poskytnuta součinnost ze strany žalovaného a nebyla poučena o svých právech. Trvajícím nezákonným zásahem žalovaného dochází k dalšímu druhotnému ohrožení jejího pobytu na území ČR, neboť kvůli absenci pobytového oprávnění není aktuálně oprávněna provést registraci u lékaře.
6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě odkázal na § 3 odst. 3 Legis Ukrajina a uvedl, že oznámení dle tohoto ustanovení odeslal Evropské komisi dne 25. 8.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2025. Z ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina plyne, že k naplnění důvodu nepřijatelnosti postačí získání dočasné ochrany v jiném členském státě. Není tedy rozhodné, zda je cizinec aktuálně jejím držitelem. Žalovaný tedy postupoval v souladu se zákonem. Dodal, že v dané věci nemohl uvažovat ani o udělení dočasné ochrany z důvodu sloučení rodiny podle § 51 zákona o dočasné ochraně či z důvodů zvláštního zřetele hodných podle § 52 téhož zákona.

7. Žalovanému je sice známa judikatura správních soudů, podle níž je § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina v rozporu s unijním právem, to však není postaveno najisto, a to ani na základě rozsudku SDEU ve věci *Krasiliva*. SDEU se v uvedeném rozsudku k otázce druhotného pohybu nevyjádřil, avšak vzhledem k nově přijatým recitálům preambule prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 ze dne 15. 7. 2025 o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382 (dále jen „prováděcí rozhodnutí 2025/1460“) a s ohledem na praxi některých členských států nelze mít za jisté, že § 5 odst. 1 písm. d) a f) Legis Ukrajina skutečně odporují unijnímu právu. K tomu žalovaný poukázal na praxi Spolkové republiky Německo. Dokud nebude otázka práva druhotného pohybu SDEU vyřešena, bude žalovaný § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina nejspíš stále aplikovat. Žalovaný v této souvislosti soudu navrhl položení předběžné otázky SDEU stran souladu ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina s právem EU.
8. Pro případ, že by soud předběžnou otázku nepoložil, žalovaný uvedl, že ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina je souladné s unijním právem. Z unijního práva nevyplývá osobám, které již v jiném členském státě využily práv vyplývajících z dočasné ochrany, zejména pak získaly povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany, právo na získání stejného pobytového oprávnění v jiném členském státě, do něhož se o své vůli přesunou. Toto právo nevyplývá z textu směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“) ani implicitně, o čemž svědčí její čl. 8 odst. 1. Pokud by uvedené ustanovení mělo dopadat i na osoby, které již pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany získaly v jiném členském státě, muselo by znít jinak, a především by nesměla být součástí směrnice o dočasné ochraně ustanovení čl. 15 a čl. 26. Jelikož právo sekundárního pohybu v rámci EU držitelům dočasné ochrany neplyne přímo ze směrnice o dočasné ochraně, je otázkou, zda jej lze skutečně dovodit jen z toho, že se členské státy dohodly neaplikovat čl. 11 směrnice o dočasné ochraně. Tento článek upravuje pouze povinnosti členských států navzájem a nic dalšího z něj nevyplývá. Na držitele oprávnění k pobytu může mít nanejvýše zprostředkovaný vliv a neaplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně nemůže založit osobě požívající dočasné ochrany, které bylo vydáno povolení k pobytu podle čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně jedním členským státem, právo získat toto povolení v jiném členském státě. Přitom právě z dohody členských států o neaplikování čl. 11 směrnice o dočasné ochraně NSS ve své judikatuře dovozuje existenci práva na přemístění do jiného členského státu a získání nového povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany v členském státě, do něhož se cizinec přemísť.
9. Pro oblast sekundárních pohybů byly prováděcím rozhodnutím 2025/1460 přijaty dva nové recitály (č. 5 a č. 6), z nichž je patrná vůle členských států nepředávat si neoprávněně pobývajícím držitelé povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany a nic víc. Jelikož nové recitály prováděcího rozhodnutí 2025/1460 nejsou součástí normativního textu, ale slouží

jako vodítka pro výklad, je zřejmé, že nejsou vázány na účinnost samotného prováděcího rozhodnutí 2025/1460, do jehož textu byly začleněny. Jejich text dodatečně osvětluje význam dohody členských států o neaplikaci čl. 11 směrnice o dočasné ochraně a poukazuje na to, že druhotný pohyb držitelů oprávnění k pobytu z titulu dočasné ochrany je nežádoucí.

10. Soud považuje za nutné nejprve konstatovat, že žaloba v této věci je přípustná. Závěry rozsudku NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, bod 26, a rozsudku SDEU ve věci C-753/23 *Krasiliva*, je třeba v otázce přípustnosti bez dalšího vztáhnout i na věci týkající se nepřijatelnosti žádosti dle § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina. Žaloba je rovněž včasná a podala ji k tomu oprávněná osoba.
11. Po posouzení věci samé soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Nejprve je třeba zmínit, že NSS v rozsudcích ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42 a č. j. 1 Azs 336/2024-42 podrobně posoudil (ne)soulad § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina s unijním právem a své závěry strukturovaně a přesvědčivě odůvodnil. Městský soud v Praze tyto závěry následoval například v rozsudcích ze dne 23. 4. 2025 č. j. 10 A 6/2025-61, ze dne 29. 4. 2025, č. j. 3 A 79/2024-46, ze dne 30. 4. 2025, č. j. 17 A 10/2024-50, nebo ze dne 7. 5. 2025, č. j. 11 A 110/2024-44. Posléze zohlednil také novou navazující argumentaci žalovaného, a to v rozsudcích ze dne 16. 5. 2025 č. j. 10 A 42/2025-33, ze dne 20. 5. 2025, č. j. 5 A 42/2025-39, ze dne 3. 6. 2025, č. j. 18 A 22/2025-52 atd. Soud v nyní projednávané věci nevidí důvod se od závěrů vyjádřených v těchto rozhodnutích odchylovat, proto na ně bude dílem odkazovat a dílem je stručně zopakuje. Současně soud odkazuje i na recentní judikaturu NSS, například na rozsudky ze dne 10. 12. 2025 č. j. 5 Azs 248/2025-18 či ze dne 17. 12. 2025 č. j. 6 Azs 157/2025-18. V těchto rozsudcích NSS potvrdil závěr Městského soudu v Praze, že také ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina je v rozporu s unijním právem a nelze jej aplikovat. Současně apeloval na žalovaného, aby ukončil svévolné popírání jednotné a ustálené judikatury NSS a aby konečně postupoval v souladu se závazným právním názorem, který Městský soud v Praze vyjádřil.
13. Ochranu podle ustanovení § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle ustanovení § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (viz např. rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2008, č. j. 2 Aps 1/2005-65).
14. První, druhá, čtvrtá a pátá podmínka jsou v projednávané věci splněny. Vrácení žádosti o dočasnou ochranu pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do práv žalobkyně. Svou povahou tento úkon žalovaného, který byl nepochybně zaměřen přímo proti žalobkyni, není rozhodnutím a jeho zákonnost je přezkoumatelná v řízení o zásahové žalobě (rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52).
15. Zbývá tedy posoudit podmínku třetí, tj. zákonnost postupu žalovaného. Žalovaný je zjevně přesvědčen, že žalobkyni je zapovězeno získání dočasné ochrany (resp. přesněji oprávnění k pobytu plynoucího z dočasné ochrany – k tomu srov. body 30–34 rozsudku NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42), protože jí byla již dříve udělena dočasná ochrana v SRN

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

a Ministerstvo vnitra současně zaslalo Evropské komisi oznámení podle § 3 odst. 3 Legis Ukrajina. Žádost žalobkyně o dočasnou ochranu je tedy dle žalovaného nepřijatelná podle § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina.

16. Soud však dospěl k závěru, že § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina je rozporný s právem EU, shodně jako je tomu v případě písmen c) a d) téhož ustanovení. Jelikož závěry soudu vycházejí z judikatury NSS k § 5 odst. 1 písm. c) a d) Legis Ukrajina, soud nejprve uvádí argumentaci s tím související a následně se vyjádří k novelizaci Legis Ukrajina, kterou bylo do tohoto zákona vloženo ustanovení § 5 odst. 1 písm. f).
17. SDEU se sice ve věci *Krasiliva* explicitně nezabýval otázkou nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina, tj. případem, kdy žadatel již disponuje dočasnou či mezinárodní ochranou jiného členského státu EU, na uvedené rozhodnutí SDEU ovšem navázal NSS v rozsudcích ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024 - 42, a ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42. Z nich vyplývá, že důvod nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina je rozporný s právem EU. Žádost je nutné ve správním řízení projednat věcně, přičemž žadateli, který již disponuje dočasnou ochranou či jiným dlouhodobým pobytovým oprávněním v členském státě EU, je nutné umožnit nechat si existující dočasnou či mezinárodní ochranu zneplatnit. Učiní-li tak, bude mu udělena dočasná ochrana, v opačném případě bude jeho žádost zamítnuta.
18. Úvahy žalovaného o neupravení druhotného pohybu ve směrnici o dočasné ochraně jsou v rozporu s výše zmíněnou judikaturou NSS. V ní je totiž dovozeno, že mají-li osoby dle čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „prováděcí rozhodnutí 2022/382“), právo zvolit si hostitelský členský stát, a nebude-li současně vůči nim uplatněn čl. 11 směrnice o dočasné ochraně, pak z toho vyplývá rovněž právo přemístit svůj pobyt do jiné zvolené členské země EU, jinak by výlučka z aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně postrádala smysl. Soud neshledává, že by byly tyto závěry NSS rozporné se smyslem a účelem směrnice o dočasné ochraně. Ta sice skutečně blíže neupravuje případy druhotného pohybu mimo čl. 15 a 26, to ovšem neznamená, že by druhotný pohyb zakazovala.
19. Je pravdou, že členské státy mohou přijmout úpravu nad minimální standard směrnice. Aplikace přerozdělovacího mechanismu dle čl. 26 směrnice o dočasné ochraně ani v případě možnosti volného výběru členského státu pro účely druhotného pohybu přitom není omezena, neboť je na základě čl. 26 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně beztak odvislá od souhlasu dotčených přemísťovaných osob – uvedené ustanovení by postrádalo smysl, pokud by čl. 26 směrnice o dočasné ochraně bylo možné aplikovat i bez souhlasu přemísťovaných osob, protože ty by se v takovém případě mohly vrátit nazpět. Článek 15 směrnice o dočasné ochraně sice při otevření možnosti druhotného pohybu není příliš potřebný, je ale nutné zohlednit, že se jedná o obecný minimální standard. Prováděcí rozhodnutí 2022/382 i prováděcí rozhodnutí 2025/1460 se nadto k druhotnému pohybu držitelů dočasné ochrany vyjádřila v tom smyslu, že je na základě dohody států vyloučena aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně – uvedený postup fakticky a v souladu s čl. 11 směrnice o dočasné ochraně prakticky vyprázdnil povinné slučování rodin dle čl. 15 směrnice o dočasné ochraně, protože generální

vyluka jakékoliv aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně má za faktický následek nutnost otevřít druhotný pohyb napříč členskými státy nejen fakticky, ale rovněž i legálně.

20. Žalovaný též dovozoval neexistenci práva na druhotný pohyb z aktualizovaného znění recitálu prováděcího rozhodnutí 2025/1460, konkrétně z recitálů (5) a (6).
21. Podle recitálu (5) Prováděcího rozhodnutí č. 2 „[v] souvislosti s aktivací směrnice 2001/55/ES se členské státy v jednomyslně přijatém prohlášení dohodly, že nebudou uplatňovat článek 11 uvedené směrnice {směrnice 2001/55/ES} na osoby, které požívají dočasné ochrany v daném členském státě v souladu s prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382 a které se přesouvají bez povolení na území jiného členského státu, pokud se členské státy na dvoustranném základě nedohodnou jinak“.
22. Podle recitálu (6) Prováděcího rozhodnutí č. 2 „[s] ohledem na tento celkový kontext by nic nemělo být vykládáno tak, že znamená povinnost členského státu vydat povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany osobě, která obdržela povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě“.
23. Žalovaný ovšem uvedené recitály dezinterpretoval, jestliže dovozoval, že uvedená ustanovení *a priori* vylučují právo druhotného pohybu. NSS se k totožné argumentaci již vyjádřil například v rozsudku ze dne 17. 12. 2025, č. j. 6 Azs 157/2025-18, v němž jednoznačně konstatoval, že „[s]kutečnost, že na vyloučení čl. 11 se nic nezměnilo, pak plyne i z prováděcího rozhodnutí 2025/1460 (recitál 5 odůvodnění), přičemž normativním obsahem tohoto prováděcího rozhodnutí (stejně jako všech předchozích, která následovala po prvotním prováděcím rozhodnutí 2022/382) je, jak připouští i stěžovatel, jen prodloužení trvání dočasné ochrany o další rok. Výklad obsažený v recitálu 6 odůvodnění nového prováděcího rozhodnutí 2025/1460 pouze upřesňuje, že práva v souvislosti s dočasnou ochranou nemají být čerpána ve dvou státech zároveň. Nevyvrací však možnost jejich čerpání postupně, tedy možnost druhotné volby státu pobytu, jak již Nejvyšší správní soud opakovaně v judikatuře konstatoval“. Ani žalovaným namítané recitály tedy možnost druhotného pohybu držitelů dočasné ochrany nevylučují.
24. Z prováděcího rozhodnutí 2025/1460 ani z Legis Ukrajina tudíž nevyplývá závěr žalovaného, že ukrajinský uprchlík, který požádal o dočasnou ochranu v určitém členském státě EU, již může nadále úspěšně čerpat dočasnou ochranu výlučně v tomto členském státě. Byť žalovaný takto konstantně interpretuje § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina, v rámci soudního přezkumu je mu tato interpretace opakovaně vytýkána jako vadná.
25. Důvod pro vrácení žádosti o dočasnou ochranu jako nepřijatelné dle § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina představuje sloučení a reformulaci důvodů dle písmen c) a d) téhož odstavce, přičemž vede ke stejným důsledkům pro žadatele o dočasnou ochranu. Jediná změna spočívá v tom, že možnosti aplikovat tento postup má předcházet oznámení žalovaného dle § 3 odst. 3 Legis Ukrajina určené Evropské komisi o riziku vyčerpání kapacit pro zvládání následků plynoucích z hromadného přílivu vysídlených osob a potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob.
26. Koncipováním nového důvodu nepřijatelnosti žádosti dle § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina měl zákonodárce v úmyslu překonat závěry judikatury NSS (srov. stenoprotokol 140. schůze PSP ČR z 29. 5. 2025, pozměňovací návrh poslance Petra Letochy). Tento záměr zákonodárce se však podle přesvědčení soudu mívá účinkem. Zatímco závěry dosavadní

judikatury bezvýhradně platí pro první podmínku dle § 5 odst. 1 písm. f), nová druhá podmínka spočívající v oznámení dle § 3 odst. 3 Legis Ukrajina není – ve světle práva EU – způsobilá založit nepřijatelnost žádosti.

27. Oznámení dle § 3 odst. 3 Legis Ukrajina určené Evropské komisi se svou povahou blíží oznámení dle čl. 25 odst. 3 směrnice o dočasné ochraně. Jak uvedl Městský soud v Praze již v rozsudcích ze dne 21. 10. 2025, č. j. 17 A 123/2025-26, ze dne 10. 11. 2025, č. j. 18 A 102/2025-21, či ze dne 2. 12. 2025, č. j. 18 A 112/2025-27, jde o žádost členského státu o pomoc, která má být zajištěna prostřednictvím či ve spolupráci s orgány EU. Tato žádost je politickým (nikoli právním) aktem, z něhož bez dalšího nelze dovozovat legislativní důsledky, tj. ztrátu práva držitelů dočasné ochrany na druhotný pohyb. Soud nadto nepominul, že oznámení dle § 3 odst. 3 Legis Ukrajina je oznámením *o riziku vyčerpání kapacit*, nikoli oznámením *o překročení kapacit* (srov. znění čl. 25 odst. 3 směrnice o dočasné ochraně). Čl. 25 odst. 3 směrnice o dočasné ochraně předpokládá, že Rada EU neprodleně posoudí situaci a přijme vhodná opatření či doporučení. Neumožňuje členskému státu, aby sám z vlastní iniciativy omezil práva, která žadateli plynou ze směrnice o dočasné ochraně a z prováděcích rozhodnutí. Pokud směrnice o dočasné ochraně nepočítá s tím, že by oznámení členského státu o tom, že byla překročena jeho kapacita, mělo jakékoli přímé důsledky pro žadatele o dočasnou ochranu, nemůže takový důsledek v podobě vytvoření „nepřekročitelné procesní brány“ založit politický akt v podobě oznámení o pouhém riziku překročení kapacity (argument *a maiori ad minus*). Alespoň prozatím tento nový důvod nepřijatelnosti nenachází oporu v právu EU, které stanoví *minimální* požadavky stran dočasné ochrany. V právu EU tedy nemůže vyvolávat ani žádné právní účinky. Proto nemůže být zákonným ani postup žalovaného, který v rozporu s právem EU použil § 5 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 3 odst. 3 Legis Ukrajina.
28. Žalovaný tudíž v nyní posuzované věci nepostupoval v souladu s právem. NSS ve své judikatuře dovodil, že druhotný pohyb osob ve smyslu § 3 Legis Ukrajina je přípustný za podmínky, že takové osoby nepožívají ve stejný moment dočasné či mezinárodní ochrany ve více než jednom členském státě EU, a že o žádosti o dočasnou ochranu je nutné vést řádné správní řízení. Jelikož tyto závěry nezpochybňuje ani prováděcí rozhodnutí 2025/1460, měl žalovaný v této věci nejprve postavit najisto, zda žalobkyně aktuálně je či není držitelkou dočasné ochrany v Německu. V této souvislosti je nutné dodat, že pokud žalobkyně v současnosti dočasnou ochranou v Německu nedisponuje, pak na ní § 5 odst. 1 písm. d) ani písm. f) Legis Ukrajina nelze vztáhnout. Cílem Legis Ukrajina jistě nebylo zamezit ukrajinským uprchlíkům přístup k dočasné ochraně, pokud nejsou pod mezinárodní či dočasnou ochranou některého z členských států EU. Takový postup by buďto nutil uprchlíky vracet se do země původu, což není možné v důsledku panujícího válečného konfliktu, nebo pobývat na území ČR bez pobytového oprávnění či se pokusit získat dočasnou či mezinárodní ochranu v jiném členském státě EU. Obě tato řešení jsou přitom nežádoucí – právní řád nelze vykládat restriktivně, aby docházelo k systematickému nárůstu počtu osob bez pobytového oprávnění v ČR, stejně jako není možné, aby byli uprchlíci bez právního titulu *de facto* nuceni opustit území ČR. Takový postup nadto obchází dohodnutou neaplikaci čl. 11 směrnice o dočasné ochraně.
29. V případě zjištění, že žalobkyně stále disponuje dočasnou ochranou v SRN, měl žalovaný ověřit, zda SRN nespojuje s přiznáním dočasné ochrany v jiném členském státě EU *ex lege* zánik dočasné ochrany analogicky k § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina, a pokud by tomu

tak nebylo, měl žalobkyni poučit o možnosti zneplatnění své stále existující dočasné ochrany v SRN, jelikož není v souladu s právními předpisy možné souběžně požívat dočasnou ochranu ve více členských státech EU. Protože žalovaný výše popsaným způsobem nepostupoval, jednal v této věci nezákonně.

30. Žalovaným navrhouvanou předběžnou otázku se soud rozhodl nepoložit, neboť obě části navržené předběžné otázky již byly přesvědčivě vyřešeny v judikatuře NSS (viz shora). Městský soud v Praze se plně shoduje s postojem, který k těmto otázkám NSS zaujal, a zároveň není soudem, který by měl povinnost žalovaným navrženou předběžnou otázku položit.
31. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto prvním výrokem rozsudku deklaroval nezákonnost namítaného zásahu a druhým výrokem rozsudku zakázal žalovanému, aby pokračoval v porušování práv žalobkyně a přikázal mu obnovit stav před vrácením žádosti žalobkyně o udělení dočasné ochrany.
32. Za splnění podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s. soud o žalobě rozhodl bez jednání.
33. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí přísluší právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení proti žalovanému. Od úhrady soudního poplatku byla žalobkyně osvobozena, má však nárok na náhradu nákladů právního zastoupení advokátkou. Ty spočívají v odměně právní zástupkyně za dva úkony právní služby po 4 620 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby) a paušální náhradě hotových výdajů ve výši 2 x 450 Kč dle § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. června 2026

Mgr. Martin Kříž v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.